

Fulls de la Revista

Sumari

*Diàleg amb la nit sota
els auspicis del vent*
M. ROSA FONT I MASSOT

Recull
AGUSTINA REIXACH

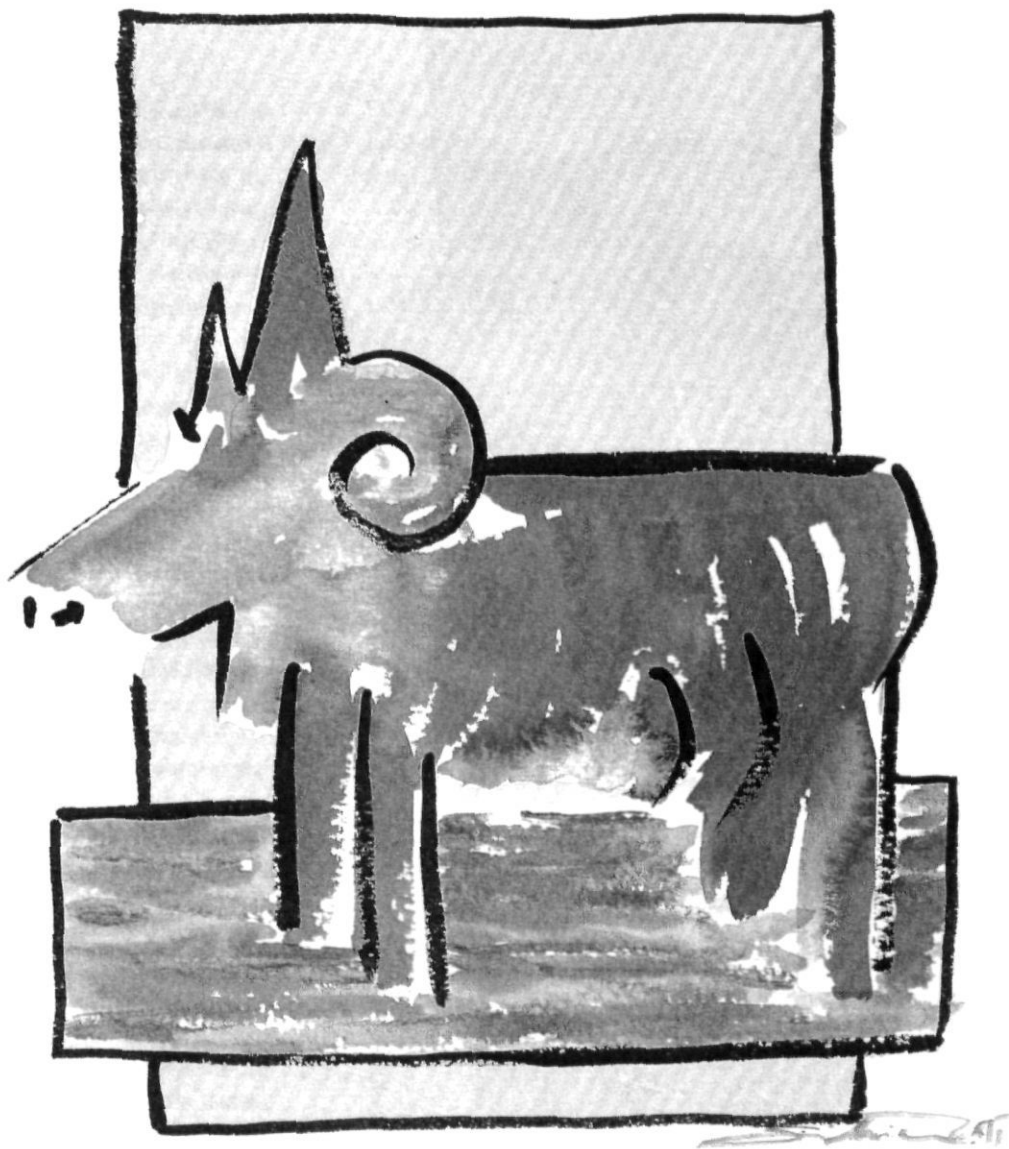
Evocació
ALBERT CAROL

«Jolor» entre els llibres
GUILLEM MOLLA

Marques de biblioteca
JOSEP-MARIA TERRICABRAS



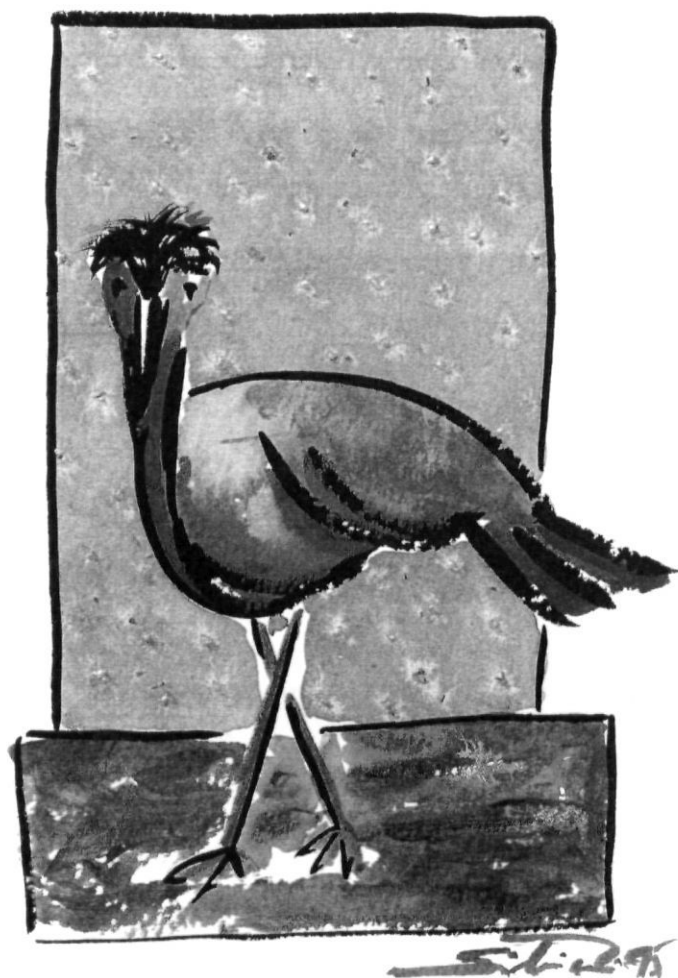
Sílvia Martínez, il·lustradora d'aquests Fulls, va néixer a Madrid l'any 1964, però viu a Amer des de fa molts anys. La seva formació artística és bàsicament autodidacta. L'any 1995, però, va assistir a un curs de serigrafia artística impartit pel professor Antonio Marcos i a un de dibuix naturalista impartit pel professor Carles Puche a El Cortalet. Ha exposat al Centre Cultural d'Andorra la Vella, a la Fira de Sant Lluç d'Olot, a la Mostra d'Artistes d'Amer i en diverses galeries i centres d'art de les comarques gironines -Amer, Girona, Olot, Espinavessa- i de Barcelona. Ha assajat també treballs d'esmalt sobre ceràmica, il·lustració, estampació i pintura sobre roba.



Diàleg amb la nit sota els auspicis del vent

M. Rosa Font i Massot

El vent és una làmina d'acer. Talla el carrer amb una ala de vidre i dibuixa rius de nacre sobre l'asfalt. Les fulles embadalides s'enfilen a la seva gropa i fugen cel enllà. Pinten de verd els núvols i es penjen dels planetes. Des d'aquí me les miro: són els botons que el vent ha cosit a l'armilla de l'univers.



—Que saltin pel carrer els cotxes, les sabates, els ulls dels nens desemparats, que s'escoli l'aigua del riu pels reixats de les clavegueres i rebenti l'asfalt, que cantin les zebres, les guineus, i repiquin els cavalls amb les crineres, que s'esfondri el campanar i els arcs torals i la nau òrfena del temple. Que els llibres s'estalonin quan viatgis pels cels sense color i que t'acompanyi l'ombra en el teu errar etern per les portes de l'alba.

Nit — Els atles de la terra transcriuen vents antics, enclouen rius, muntanyes, i fruiten a l'escapça de rutes remoroses. A les ribes de marbre, es dibuixa el silenci dels pins i de llofers. Perfora l'unicorn el ventre dels turons i l'aiguatge retalla les parpelles del foc. Les flames s'han endut els alfabetos innúmers: només queda el cel sargit al temps perible d'aquest teu univers.

—Jo hi traço noves rutes d'oasis i cingleres per si algun dia em crida la llum nova del vent. L'he vist com enfilava les fulles a la gropa, com enllustrava els astres cecs, les pedres, i s'endua el crepuscle a les selves del mar.

No l'has escoltat mai aquest vent de les hores, ni t'has agemolit al seu pes furient.

Què busques entre els núvols, què encalces entre els ors?

Nit — Tinto l'escorça de la llum i germino entre el fang, hi planto solituds i reneixo entre els còdols. Em sé eterna en el vent que tu percaces. Als meus ulls, no duc arbres ni guspis de foc: són conquilles d'asfalt, esplugues negres.

Quan esfullis el riu amb les ales del vent, les ombres immutables de l'or crepuscular esventraran el dia: els ametllers perdran la flor, els motors torceran les rutes, s'estimbaran pels cingles tots els cossos proscrits. No flairaràs la menta ni llegiràs poemes amb la boca marcada.

Els murs del teu exili tracen veus de naufragi: no hi ha cap porta a l'alba, només somnis balmats.

—Em queda la remor del velar i de l'aurora, del temps que sap les flames dels astres siderals, dels trens que s'estalonen a les torres de vidre, de les aigües manyagues que feixen el sorral. Em queden els ulls grisos dels retaules que apregonen silencis, em queden jocs esquerps amb música de salze i els cims inquietants de fontanes nevades.

Nit — No temis res: els alfabetos del mar transcriuen la meua ombra, hi solquen les empremtes amb tinta negra i sang. Enfila't al trinquet i vessa al banc de proa la punta de les flames, la carn balba dels astres.

No temis res: el vol del gallardet percudeix l'aire, alegen en la fosca els brams dels peixos, bornegen en les ones els blancalls. Jo t'he ungit amb el ritme del mar: a la pell, t'hi he gravat la música de l'aigua i nacres de petxines a l'iris dels teus ulls.

—No són pas els meus ulls els qui naveguen al veire de la mar, sinó les paraules que tu m'has dictat: «Sóc en tu, sóc en l'altre, sóc la polpa ratada del teu mur, no et parlo en llengua estranya ni et marco els llavis amb la brasa d'un estigma. He alçat la meua casa al desert del teu regne, he vist aletejar les boires gerdes en l'hivern encorbat. He udolat en el cor del rec i de l'aljub, i el meu clam s'ha esvaït a la gropa del vent.

»Al tombant de la llum, et convido a habitar-me».

Nit — Envia la carta i no et torbis. Al sobre, pinta-hi arabescos i lletres de còdexs i marca les As amb cal·ligrafia de monjo benedictí. Penja-hi estels que refacin les rutes antigues i segella-hi un tros del teu mar argentat i un cavallet de nas elefantí. No t'oblidis d'escriure-hi el carrer i el número infinit de l'univers: aquesta gran peixera on naveguen els astres. A dins, amb paper verjurat, dibuixa-hi les lletres: parla'm del cel per on desfilen pastors i guàrdies i

profetes, parla'm dels somnis en torres mil·lenàries per on pugen els trens amb vagons farcits de llum que aboquen a les cambres tancades, parla'm del teu-meu carrer per on vola el rossinyol sense bec, per on s'enfila l'escarabat de closca vermella, per on passeja Fèlix ressuscitat, regurgitant sempre la mateixa pregunta: «Ets tu, la nit, ets tu?».

Envia-la sense remitent: sentiria basarda si llegís el meu nom al revers de la carta.

—«Sóc jo, la nit!», cridaves vora els erms. I jo només sentia el bram de salvatgines entre blavors de cel i valls esquerpes. A l'arrel dels bladars, els èlitres del vent desteixien saltamartins d'espant, esfullaven el rostre de les ombres. ¿Per què vas cavalcar fins al mirall del dia, i vas abandonar el foc, els tamarius, els fonolls sedejants, i amb quatre lletres d'aigua vas brodar aquesta carta, l'elixir del silenci?

Si tu ets la nit, parla'm de veus secretes, de rutes ignorades, d'ulls de fang. Allunya't de l'areny i modula el meu somni. Un dia vaig dormir dins la teva barca: no em deixis en el port de llum flairosa i porta'm a la cleda on jeu el vent: ell m'ha ungit amb ales i al camí de romeu sembla cristalls perquè el teu cos flamegi, i jo hi pugui ancorar.

Nit — Vora el fil de les ones, ¿qui ets tu, que delegates la veu dels clandestins: de l'home mort com a espantall de guerra, de la carn revenuda a les margeres, dels qui han caigut com fulles espectrals al fonal del silenci? Per què t'has oblidat de la veu submarina, dels avencs estel·lars, de les coves abruptes on reposava el vent? Al port que t'arrecera, no hi ha trossos de vidre ni ocells crepusculars: només tendes de pins i barques avarades i, al solell dels turons, ullastres que han florit amb el groc de l'aurora.

Qui ets tu? I qui sou vosaltres?

—Com un cos balmat a l'ombra dels farells, som troncs i brancs ressecs que arrosseguen errívols la sal iridescent i el plany de mans i fòssils que han embogit la mar.

Jo cerco el meu recer entre alfabetos perduts, en àlbums esquinçats, en codicils secrets; m'agemoleixo entre les dunes i serpentejo pels voralcs de l'aigua. Cavalco amb el vent fins als astres flotants, m'esbalço cingle avall i emmurallo amb les ales la vinya i el sarment. Si em faig arbre d'onada i veu de mar, i ombrejo amb els meus dits els pins, les barques, me'n faràs un retret?

Nit — Els teus ulls criden la claror: no l'ombra ni l'udol, ni aquest foc desmaiàt que en mi floreix. Al meu volt sols

hi ha avencs sense teieres i cledes invisibles de roques unglejades, de mars d'herba. Cap torb no s'hi revinclca, cap fressa l'emmuralla, cap espurna de llum hi obre una balma. Cada branc de corall és un espectre, cada gra de l'areny és un peix mort, cada cinta de l'alga, un fil de fum. Hi he plantat missatgers: coneixen el llenguatge dels nubis, dels hebreus, cavalquen cavallets de nas elefantí i graven les petxines amb agulles de glaç. Vine amb mi dins l'avenc: de què tens por?

—No cerco pas les ombres del teu regne ni esfullo els fars que enclous amb els teus dits. Deixa'm fugir del bram que et gronxa, allunya els missatgers del meu portal. En alberes de llum fermenta el vent i surto del desert, descalça, cap al temple. «Jo sóc en tu», em dirà la flama de l'oracle. «Sega la corda de la nit, els alfabetos reposen al teu port i el vent escampa l'or a les portes de l'alba».

M. Rosa Font i Massot

